

The Bible, Duncan Heaster. Lithuanian edition. Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email info@carelinks.net

Biblija

Biblija, kurią šiandien laikome savo rankose pasakoja stulbinančią istoriją, labiau panašią į stebuklą. Teigiama, kad Biblija – tai Dievo Žodis, kviečiantis mus ieškoti Tiesos ir įsitikinti, kad ji iš tikrųjų yra vienintelis įmanomas mūsų Kūrėjo apreiškimas.

Dievo dvasia

Dievo dvasia atsiskleidė sukūrimo: „Jo vėjas iššlavė padanges“ (Job 26:13). Dievo dvasia dvelkė viršum vandens, sukurdama tai, kas šiuo metu yra sukurta (Pr 1:2). Taip pat mes skaitome, kad pasaulis buvo sukurtas „pagal Viešpaties žodį“ (Ps 33:6), kaip Pradžios knygoje parašyta „Dievas tarė“ tebūnie taip ir taip ir įvyko.

Dievo dvasia labai aiškiai atsispindi Jo žodyje. Panašiai mūsų žodžiai išreiškia mūsų mintis ir norus – mūsų tikrąjį „aš“. Dovydas kalbėjo kaip yra lygiagretūs Dievo žodis ir „sava širdis“: „Savo žodžio dėlei ir savo širdies polėkiu tu padarei šį nepaprastą dalyką ir savo tarnui jį apreiškei“ (2 Sam 7:21). Savo žodžiais Dievas išreiškia savo mintis/dvasią. Tai Dievo stebuklas kaip Jo dvasia buvo išreikšta žodžiais įkvėpimo dėka.

Į-kvėpimas

Dvasia reiškia „kvapą“ arba kvėpavimą. „Įkvėpimas“ reiškia „įkvėpavimą“. Tai reiškia, kad žodžiai, kuriuos žmogus rašė Dievo įkvėptas, buvo Dievo dvasios žodžiais. Paulius drąsino Timotiejų, kad geras jo Biblijos pažinimas neleistų jam užmiršti stebuklo to fakto, kad tai yra Dievo dvasios žodžiai ir todėl jie suteikia visa, kas yra būtina tikram Dievo pažinimui. „Tu nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganyti per tikėjimą Kristumi Jėzumi. Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teismui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.“ (2 Tim3:15-17).

Biblija yra kupina įkvėpimo

Toks nenoras pripažinti didžiulę dvasinę Dievo žodžių galią, daugeliui krikščionių sukėlė abejonių ar iš tiesų visas Šventasis Raštas yra pilnai Dievo įkvėptas. Jie bandė spėlioti, kad daugelis dalykų, kuriuos skaitome Biblijoje buvo tiesiog asmeninė rašytojų nuomonė. Bet Petras ryžtingai užginčija šiuos klaidingus samprotavimus: „Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė. Pirmiausia žinokite, kad jokia Rašto pranašystė negali būti savavališkai aiškinama, nes pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu.“ (2 Pt 1:19-21). Mes privalome „svarbiausia“ tikėti, kad Biblija yra įkvėpta. Įkvėpimo doktrina juk taip dažnai sutinkama Šventojo Rašto tekste: „Juk Dievas yra pasakęs...“ (Mt 15:4), „...žodžiai, kuriuos Šventoji Dvasia pranašingai ištarė Dovydo lūpomis...“ (Apd 1:16), „Teisingai Šventoji Dvasia yra jūsų protėviams pasakiusi per pranašą Izaiją...“ (Apd 28:25), „Todėl, anot Šventosios Dvasios žodžių...“ (Žyd 3:7, žr. taip pat 9:8; 10:15). Jeigu šie žmonės būtų įkvėpti tik dalinai, tikrasis Žodis arba Dievo dvasia mums būtų neprieinami. O jeigu tai, ką jie rašė iš tiesų buvo Dievo Žodis, tuomet jie turėjo būtinai pilnai Dievo dvasios išstarti įkvėpimo akimirkomis – antraip ši kūryba neatspindėtų Dievo Žodžio visame jo grynume.

Įkvėpti žodžiai gali tapti motyvuojančiais

Pripažinimas, jog Dievo Žodis yra visiškai ir iki galo būtent Jo išstartas, labiau mus paskatina jį skaityti ir vykdyti. „Koks tikras yra tavo pažadas! Tavo tarnas juo tiki.“ (Ps 119:140). 2 Tim 3:16 palyginimas su 4:2,3 parodo kaip pripažinimas, kad Biblija yra įkvėpta, gali paskatinti mūsų veiksmus. Įkvėptas žodis naudingas doktrinai, todėl skelbkite žodį; būkite pasirengę sezono metu ir ne sezono metu (t.y. kuomet jaučiate natūralų vidinį nusiteikimą žodžiui skelbti ir kuomet ne); papeikimui, todėl įtikinkite (papeikite); pataisymui, todėl paauklėkite; mokymui apie dorą, todėl nukreipkite visas pastangas raginimams ir mokymui.

Ką tai gali reikšti mums

Kuomet mes tikime, kad Biblija yra įkvėpta, mes jaučiame didesnę jos trauką ir galią ir todėl ji labiau mus įtakoja. Paimkime kaip pavyzdį ištrauką iš Senojo Testamento: „Jūs patys matėte, kad aš kalbėjau su jumis iš dangaus. Todėl nedirbsite kitų dievų iš sidabro...“ (Iš 20:22, 23). Išgyvenus stebuklą, kuomet išgirstamas Dievo balsas, bet kokia stabmeldystės forma tampa bevėte. Dangiškas Dievas, dydis ir galingas, neprilygstantis jokiai vaizduotei, negali būti prilyginamas jokiam žmogaus rankų pagamintam atvaizdui, saugomam šventovėse. Nieko negali būti svarbiau už Jį tikrojo tikinčiojo gyvenime: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ (Mt 22:37).

Apaštalas Paulius jautė aistrą Dievo žodžiui. Jam tai reiškė daugiau nei juodu parašymas ant balto. Apie tai jis kalba: „Izaijas drįsta sakyti... Izaijas šaukia apie Izraelį“ (Rom 9:27); 10:20). Paulius buvo giliai apmąstęs Izaijo žodžius, jis netgi pabrėžė balso toną, kuriuo jis jiems kalbėjo. Taip buvo todėl, kad Izraelio valdžia „nepažino Jėzaus ir, jį pasmerkdami, įvykdė pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną šabą“ (Apd 13:27). Paulius pranašų balsus pabrėžia labiau nei jų žodžius. Jie išgirdo žodžius, bet nepajuto ir nesuprato, kad jie girdi balsus žmonių, kurie, nors yra jau mirę, tačiau vis dar kalba Šventojo Rašto eilutėmis. Žmonės, nukryžiuavę Jėzų, nepajuto įstabaus įkvėpimo, kviečiančio studijuoti Bibliją – bet vis dėlto jie iš tiesų buvo apimti tikrumo jausmo, jog Biblijos tekstas yra įkvėptas. Iš to ir mes galime išmokti pamoką. Nežiūrint į tai, kad galime sutikti, jog Biblija yra įkvėptas Dievo žodis, visai įmanomas dalykas, kad mes galime to nepajusti jį skaitydami. Mozė drebėjo ir Sinajus drebėjo, o žmonės imdavo bėgti, išgirdę Dievo žodį. Dievo balsas buvo girdimas nuo Sinajaus: tas pats balsas girdimas ir Psalmistų žodyje.

Šis kreipimasis, randamas Šventajame Rašte, todėl Paulius teigia, kad „šiandien“ lieka nedaug laiko, bet tas „šiandien“ buvo Laišką žydams berašant, o Paulius pakartoja Psalmisto žodį kaip Dievo balsą jo dienomis gyvenantiems žydams: „Jei šiandien išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių“ (Žyd 4:7 palyginimui su Ps 95:7-8). Reikšminga yra tai, kad Paulius tiesiogiai priduria: „Dievo žodis yra gyvas, reikšmingas“ (Žyd 4:12). Šie žodžiai nėra vien negyvos eilutės, bet gyvas Dievo balsas. Raginimu: „Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties auklybos“ (Žyd 12:5) Dievas prabilo „į tave“, teigė Laiško žydams autorius. Argi to per maža bet kurios kartos sūnams?